

Sygn. akt V CNP 9/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie ze skargi R. S. i U. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w K.

z dnia 10 września 2015 r. r., sygn. akt IV Ca (...)

w sprawie z powództwa K. S.A. w K.

przeciwko R. S. i U. S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 15 lipca 2016 r.,

1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

**2) zasądza od R. S. i U. S. solidarnie na rzecz K. S. A. w K.
kwotę 1817 (tysiąc osiemset siedemnaście) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Pozwani R. S. i U. S. wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 września 2015 r., który zaskarżyli w całości, wnosząc o stwierdzenie, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z przepisami prawa materialnego i procesowego, a mianowicie: art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., art. 230 k.p.c., art. 231 k.p.c., art. 245 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c., a na wypadek nieuwzględnienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem całości zaskarżonego wyroku, wnieśli o stwierdzenie niezgodności z prawem w części obejmującej zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki kwoty 8.267,51 zł wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu, wskazując, że w tej części wyrok jest niezgodny z przepisami prawa materialnego, tj. art. 7 pkt 4 umowy nr [...] o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków, art. 2 pkt 8, 9, 10 i 11 oraz art. 27 ust. 6 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków (Dz.U. Nr 72, poz. 747 - dalej: „ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r.”) oraz § 16 ust. 4 rozporządzenia Ministra Budownictwa z dnia 28 czerwca 2006 r. w sprawie określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz.U. Nr 127, poz. 886 - dalej: „rozporządzenie Ministra Budownictwa”).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności wyroku z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Wyrok niezgodny z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Takie definiowanie pojęcia „wyrok niezgodny z prawem”

wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. Przyjąć zatem należy, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona, a więc gdy nie wykazuje ona, że ewentualne naruszenia przepisów postępowania lub prawa materialnego powołane w skardze miały charakter rażący w wyżej przedstawionym znaczeniu.

Zgodnie z art. 424⁴ k.p.c., skargę można oprzeć na podstawie naruszeń prawa materialnego lub przepisów postępowania, które spowodowały niezgodność wyroku z prawem, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda. Podstawą skargi nie mogą być jednak zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Tymczasem zarzuty naruszenia prawa procesowego w postaci art. 230 k.p.c. i art. 231 k.p.c. dotyczą dokonywania przez sąd ustaleń faktycznych tzw. metodą bezdowodową i tym samym poddane są również ograniczeniom, o których mowa w art. 424⁴ k.p.c., analogicznie, jak w przypadku zarzutów, na których nie może opierać się skarga kasacyjna (art. 398³ § 3 k.p.c.). Również analiza uzasadnienia treści zarzutów naruszenia art. 245 i art. 328 § 2 k.p.c. prowadzi do wniosku, że pod pozorem dopuszczalnych zarzutów naruszenia prawa procesowego skarga zmierza w istocie do podważenia prawidłowości oceny dowodów dokonanej przez Sąd drugiej instancji oraz poczynionych na jej podstawie ustaleń faktycznych w sprawie. W odniesieniu do podniesionego zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. dodać należy, iż z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że zawiera on elementy wymagane od uzasadnienia wyroku, w szczególności wynika z niego podstawa faktyczna i prawna rozstrzygnięcia w stopniu umożliwiającym kontrolę zasadności wydanego rozstrzygnięcia.

Nie można przyjąć, aby skarżący powołali się na rażące naruszenie przepisów art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. przez bezzasadne przerzucenie na nich ciężaru dowodu, jeśli uwzględni się, że strony łączyła umowa, która przewidywała rozliczenie ilości zużytej wody, według wskazań wodomierza. Również art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. stanowił, że ilość wody dostarczonej do nieruchomości ustala się na podstawie wskazania wodomierza głównego, a § 16

ust. 2 rozporządzenia Ministra Budownictwa przewidywał, że ilość pobranej wody w budynkach zaopatrzonych w wodomierze główne ustala się zgodnie z ich wskazaniem. W skardze nie wskazano przy tym przepisu prawa materialnego konkretyzującego rozkład ciężaru dowodu w okolicznościach rozpoznanej sprawy inaczej niż przyjął to Sąd drugiej instancji. Skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia przepisów odnoszących się do ciężaru dowodu wymaga powiązania go z właściwym przepisem prawa określającym zasadę jego rozkładu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008 r., IV CSK 452/07, z dnia 17 lipca 2009 r., V CSK 83/09 oraz z dnia 26 marca 2014 r., V CSK 280/13 - nie publ.). Nie jest więc wystarczające - jak to uczyniono w skardze - powołanie się na naruszenie art. 6 k.c., czy art. 232 k.p.c.

Odnosnie do zarzutu naruszenia art. 7 pkt 4 umowy nr 240218 o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków, art. 2 pkt 8, 9, 10 i 11 oraz art. 27 ust. 6 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. oraz § 16 ust. 4 rozporządzenia Ministra Budownictwa w pierwszej kolejności wskazać należy, iż powołany art. 7 pkt 4 umowy zawartej przez strony nie jest przepisem prawa materialnego, na którym można oprzeć zarzut skargi. Nie można także przyjąć, aby pozwani powołali się na rażące naruszenie art. 27 ust. 6 oraz art. 2 pkt 8, 9, 10 i 11 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. oraz § 16 ust. 4 rozporządzenia Ministra Budownictwa w sytuacji, w której zgodnie z art. 27 ust. 6 wymienionej ustawy, w rozliczeniach ilości odprowadzonych ścieków ilość bezpowrotnej zużytej wody uwzględnia się wyłącznie w przypadkach, gdy wielkość jej zużycia na ten cel ustalona jest na podstawie dodatkowego wodomierza zainstalowanego na koszt odbiorcy. Zasadę tę potwierdzała także szczegółowa regulacja zawarta w § 16 ust. 4 rozporządzenia Ministra Budownictwa. Z ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie nie wynika, aby w nieruchomości był zainstalowany dodatkowy wodomierz, którego wskazań co do ilości bezpowrotnie zużytej wody nie uwzględniono w rozliczeniu ilości odprowadzonych ścieków.

Z przytoczonych wyżej przyczyn skargę należy uznać za oczywiście bezzasadną, skoro nie wykazuje ona, aby zaskarżony wyrok w sposób oczywisty był niewątpliwie sprzeczny z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności)

albo że został wydany w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz przepisów § 12 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 oraz § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).